

Sygn. akt III KK 218/15

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski (przewodniczący)

SSN Andrzej Ryński (sprawozdawca)

SSN Dariusz Świecki

Protokolant Anna Korzeniecka- Plewka

w sprawie **J. K.**

skazanego z art. 90 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu – w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w

zw. z art. 112 k.p.s.w.

w dniu 29 lipca 2015 r.

kasacji wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich

od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 23 września 2014 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w O.

z dnia 7 lutego 2014 r.

**uchyla zaskarżony wyrok oraz utrzymany nim w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w O. i na podstawie art. 104 § 1 pkt 7
w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w. i art. 45 § 1 k.w. umarza**

postępowanie w sprawie, a jego kosztami obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w O. wyrokiem z dnia 7 lutego 2014 r. uznał J. K. za winnego tego, że w dniu 28 lipca 2012 r., o godz. 3.52 w O. na drodze publicznej kierując autobusem Setra utrudnił ruch kierowcy autobusu marki Renault stojącego na przystanku w zatoce autobusowej w ten sposób, iż uniemożliwił mu wyjazd po zabranii pasażerów tj. wykroczenia z art. 90 k.w. i za to na podstawie art. 90 k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 500 zł. Jednocześnie obciążył obwinionego kosztami sądowymi.

Od powyższego wyroku osobistą apelację złożył J. K., który zarzucił orzeczeniu Sądu I instancji obrazę przepisów prawa materialnego i procesowego, tj. art. 1 k.w. oraz art. 8 k.p.s.w. w zw. z art. 7 k.p.k. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od przypisanego mu wykroczenia, ewentualnie o odstąpienie od wymierzenia kary.

Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 23 września 2014 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną, zwalniając jednocześnie obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Od powyższego wyroku kasację wywiódł Rzecznik Praw Obywatelskich, zaskarżając orzeczenie Sądu odwoławczego w całości na korzyść J. K. Na podstawie art. 111 k.p.s.w. skarżący zarzucił orzeczeniu Sądu II instancji rażące naruszenie przepisu prawa procesowego, tj. art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w., poprzez merytoryczne rozpoznanie apelacji obwinionego i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku mimo, iż – na etapie postępowania międzyinstancyjnego – w dniu 28 lipca 2014 r., doszło do przedawnienia karalności wykroczenia zarzucanego obwinionemu, co winno skutkować uchyleniem przez Sąd odwoławczy wyroku Sądu I instancji i umorzeniem postępowania, wobec wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej wskazanej w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.s.w.

W związku z tym wniósł on o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu II instancji oraz utrzymanego nim w mocy orzeczenia Sądu I instancji i umorzenie

postępowania w stosunku do J. K., z powodu przedawnienia karalności wykroczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Rzecznika Praw Obywatelskich okazała się zasadna i to w stopniu oczywistym, co skutkowało jej rozpoznanie na posiedzeniu w oparciu o przepis art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.s.w.

Nie ulega wątpliwości, że przypisane skazanemu wykroczenie popełnione zostało w dniu 28 lipca 2012 r. Zgodnie natomiast z dyspozycją art. 45 § 1 k.w. karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, a jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia wykroczenia. W analizowanym przypadku postępowanie o wykroczenie przypisane J. K. zostało wszczęte na podstawie art. 59 § 2 k.p.s.w. przez Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Rejonowego w O. z upoważnienia Prezesa tegoż Sądu, w dniu 9 listopada 2012 r., tj. przed upływem roku od popełnienia wykroczenia. Zatem, zastosowanie miał tu dwuletni okres przedawnienia karalności wykroczenia (zob. też: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2003 r., I KZP 9/03, OSNKW 2003/11-12/92, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 2011 r., IV KK 181/11, LEX nr 848163). Stwierdzenie, że obwiniony popełnił wykroczenie w dniu 28 lipca 2012 r. nakazywało Sądowi Okręgowemu przyjąć, że karalność tego wykroczenia ustała z dniem 28 lipca 2014 r. i w konsekwencji, przy zastosowaniu art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w., umorzyć postępowanie z powodu przedawnienia orzekania.

Słusznie zatem Autor kasacji, powołując się na przepis art. 111 k.p.s.w., wskazał na zaistnienie uchybienia wymienionego w art. 104 § 1 k.p.s.w., w szczególności na ujętą w pkt 7 okoliczność wyłączającą postępowanie i wnioskował o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz umorzenie postępowania.

Mając na uwadze przytoczone okoliczności, Sąd Najwyższy w trybie art. 535 § 5 i 537 § 2 k.p.k., w zw. z art. 112 k.p.s.w., orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 118 § 2 k.p.s.w.